

TAKÁTS PÉTER

A TEMPLOMOS LOVAGREND TÖRTÉNETE
SZELLEMTUDOMÁNYOS SZEMPONTBÓL

GENIUS KIADÓ

Az előadás a Magyar Antropozófiai Társaság képviselőtestülete által szervezett „*Harc az emberi lélekért*” című előadás-sorozat részeként jött létre.

A kiadvány a Rudolf Steiner Házban 2017. március 11-én elhangzott előadás írott és szerkesztett változata.

Sorozatszerkesztő: Tóth Tamás
Felelős kiadó: Takáts Péter

konyv@geniuskiado.hu
www.geniuskiado.hu
Tel.: (1) 336-0426

ISBN 978-963-9772-85-4

© Genius Kiadó, Budapest, 2017
A Magyar Antropozófiai Társaság kiadója
Minden jog fenntartva.

Tartalom

ELŐSZÓ	4
A TEMPLOMOS LOVAGREND TÖRTÉNETE	7
A TEMPLOMOS IMPULZUS TÖRTÉNETE	23
FÜGGELÉK	
A Templomos Rend Nagymesterei	33
A Templomos Rend himnusza	34
A Templomos Rend kronológiája és a kor jelentősebb eseményei ..	36
Irodalomjegyzék	39

ELŐSZÓ

A Templomos Lovagrend számos ember fantáziáját és kíváncsiságát csigázta már fel, és nem csak a történelemtények foglalkoznak ezzel a kérdéssel, hanem tanulmányok és regények egész sora látott erről napvilágot. Ezen művek szerzői mind a maguk módján adnak válaszokat azokra a kérdésekre és rejtélyekre, melyek a Rend körül a mai napig nyitva állnak.

Ezek, a történelmi eseményeket csak a felszínen megmutatkozó tünetek szintjén tanulmányozni képes szerzők megegyeznek abban, hogy a Templomos Lovagrend alapítása valamikor Kr. u. 1118-ban vagy 1119-ben történt, abban az időszakban, amikor az európai kereszties seregek ellenőrzése alatt volt Jeruzsálem.

A hivatalos történetírás úgy véli, hogy a város elfoglalása után felmerült annak az igénye, hogy a város és az új királyság védelmét egy szervezett és fegyelmezett sereg lássa el. Bár az ország tele volt kereszties lovagokkal, erre azért is égető szükség volt, mert a lovagok állandóan úton voltak, és a céljuk sokkal inkább az egyéni haszonlelés volt, mintsem a város védelme. Erre már nem jutott sem idejük, sem energiájuk.

Az új rend egyéb különlegességeit, különbségeit a hivatalos történetírás azzal magyarázza, hogy mivel a Jeruzsálemi Királyság erős vallási alapokon jött létre, ezért olyan katonai erőt akartak, amely a katonai és védelmi feladatok mellett erős vallási elkötelezettséggel is rendelkezik. Ez egy olyan elvárás volt, amire eddig az időpontig rendi formában még nem volt példa. A hivatalos történetírás ebből vezeti le azt a tényt, hogy az új lovagrendnek a megalapítás pillanatától kezdődően kettős ideálja volt: egy katonai és egy vallási.

Ugyancsak izgatja ezen történetírók fantáziáját, hogy egy ilyen egyedülálló vállalkozást, mint a Templomos Lovagrend, miért nem egy magas rangú világi vagy egyházi vezető irányítása alatt valósítanak meg? Semmiféle magyarázatot nem találnak arra, hogy a rendet miért egy ismeretlen kis francia falucska – Payns – alig ismert földesura *Hugues de Payns* alapította meg. A materialista gondolkodás szerint egy ilyen rendet legalábbis egy világi vagy egyházi vezetőnek

kellett volna megalapítania. A rendet már a megalapítás körüli pillanattól kezdődően számos titkok övezte, melyekre megnyugtató választ a mai napig nem kaptunk.

Nyugodtan folytathatnánk a Templomos Lovagrend történetének eddig feltárt tényeinek és az azokból ok-okozati alapon levezetni próbált okoskodások, összefüggések felsorolását, de egyre inkább csak arra a megállapításra jutunk, hogy a hivatalos történelemírás valójában semmit sem tud mondani a lényegről. Ugyanis azokról a – felszín alatt rejtőzködő – hatásokról, folyamatokról, amelyek az emberek lelkében játszódnak le, nem tudnak semmit. Nem is tudhatnak, mert a materialista megismerés nem képes a lélek mélyére hatolni, hiszen még annak létezését sem ismeri el.

Így azokról az ideákról, inspirációkról sem tudnak semmit, melyek az emberi lélek mélyéről hatottak, hiszen ezek nem lelhetők fel sem a dokumentumokban, sem a régészeti leletekben. A régészek és kutatók által megtalált emlékek és tárgyak alapján ilyen hatások nem ismerhetők fel. Ennek következtében az események szellemi háttere, az a szellemi impulzus, amely a valóságban az eseményeket létrehozta és mindvégig mozgatta, és ami ezt az egész történetet különlegessé és egyedülállóvá tette, az a materialista kutató számára teljes mértékben láthatatlan marad.

Ennek a szellemi vakságnak a következménye egyébként az is, hogy a történelem számos más eseményének mélyben rejtőző szellemi okai és sok-sok jelentős személyiség cselekedeteinek valódi inspirációi érthetetlenek és láthatatlanok maradtak a modern történelemtudomány kutatói számára. Így aztán ma ezért nem ismerik az emberek Kaspar Hauser, vagy Jeanne d'Arc életének valódi jelentőségét az emberiség fejlődése szempontjából – hogy csak kettőt ragadjak ki a sok közül –, és ugyanezen okok miatt nem vagyunk képesek meglátni a rózsakeresztes vagy szabadkőműves közösségek létrejöttének jelentőségét és fontosságát sem. A lényeg ugyanis a ködbe vész.

Ezzel teljes mértékben azonos a helyzet a Templomos Lovagrend történetével kapcsolatosan is, mert azok a dokumentumok és emlékek, melyek alapján a hivatalos történetírás dolgozik, a lényegről nem adnak felvilágosítást.

Hugues de Payns – a Templomos Lovagrend alapítója és első nagymestere

A TEMPLOMOS LOVAGREND TÖRTÉNETE

Ma arra vállalkozunk, hogy Rudolf Steiner szellemtudományos kutatásainak eredményeire támaszkodva megismerkedjünk a Templomos Lovagrend történetének kevésbé ismert szellemi háttérével. Ugyanis ha ezt a kérdést szellemtudományos szempontból vizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy a Templomos Lovagrend megalapítást nem egy katonai, vagy védelmi probléma váltotta ki, hanem egy erős szellemi impulzus megjelenése.

Rudolf Steiner szellemi kutatásai szerint azokban a lovagokban, akik a Templomos Lovagrend alapítói lettek, egy olyan szellemi impulzus vált élővé, melynek lényege a Golgotai Misztérium szolgálata volt. Ez az impulzus olyan hatalmas erővel jelent meg a hét alapító francia lovag lelkében, az impulzus olyan erős volt, hogy hatására ez a hét lovag összeállt és egy rendet alapított. Az alapítók kinyilvánított célja szerint ez a rend azokban a szent városokban kívánt működni, ahol a Golgotai Misztérium lejátszódott.

A lovagok első szállásukat ezért Jeruzsálemben, a Nagytemplom oldalában kapták, ott, ahol valamikor Salamon temploma állt. Vagyis szállásuk egy különlegesnek mondható épületben volt. Hiszen a Nagytemplom, egészen addig, míg Titus római császár csapatai Kr. u. 70-ben le nem rombolták, az a hely volt, ahol a zsidó próféták az inspirációikat kapták. Bár Jahve nem élt a templomban, hangját egy évben egyszer a templom belső szentélyében néhány kiválasztott meghallhatta. Ez a helyzet Krisztus földi megjelenésével azonban megváltozott, és ettől kezdve nem csak néhány kiválasztott, és nem csak egy évben csak egyszer hallhatta a hangot, hanem a Golgotai Misztériumot követően az „Isten Háza”, az emberek szíve lett. Elsősorban azok szíve, akik erős hordozói akartak és tudtak lenni annak az impulzusnak, amit a Krisztusi Lény hozott le a Földre.

Ezért következett be az, hogy a frissen megalakult Templomos Lovagrend tagjainak szíve fokozatosan és valóságában Isten Háza lett. Hiszen lelkükben a Golgotai Misztérium szolgálata rendkívül erősen élt, és lelküket teljes mértékben megtöltötte és átítatta a krisztusi szellemiség. Ennek a következménye volt az, hogy ez a kis rend fokozatosan egy érzékfeletti épületté alakult át. Sőt, Rudolf Steiner

elmondása szerint, fokozatosan egy olyan érzékszerv fejlődött ki, jött létre belőle, amely aztán már szellemi inspirációk vételére is alkalmassá vált.

Ennek a változásnak a következtében az az öreg templom, ahol a lovagok laktak – természetesen csak szellemi szinten – ismét kezdett megtelni étellel, és ahogy Rudolf Steiner ezt elmondta számunkra, ennek következtében ezen a helyen bizonyos fokig össze tudott találkozni, egymásra tudott hatni két szellemi erő. Az ősi kereszténységet előkészítő salamoni bölcsesség tudott találkozni azzal, ami ezeket a lovagokat a legteljesebb mértékig átítatta: a Golgotai Misztérium iránt érzett lelkesedéssel és az ebből fakadó érzületekkel.

Ennek az áthatásnak az lett az eredménye, hogy az az öreg szellemi impulzus, ami a jeruzsálemi templomban valamikor élt, most a Templomos Lovagokban kezdett élővé válni, és a későbbiekben a Templomos Lovagrendben élt tovább, de már egy átalakult formában. Ilyen értelemben a Templomos Lovagrend más erők hordozójává vált, mint például a Grál Lovagok, vagy a Kerekasztal Lovagjai, mert ők még egy olyan kultusz impulzusát követték, melynek inspirálója Jahve volt.

Ennek alapján azt mondhatjuk, hogy a Templomos Lovagrend, bizonyos tekintetben, azoknak az emberiség által addig az időpontig tett szellemi erőfeszítéseknek a szintézise volt, melyekkel az ember meg akarta találni a kapcsolatot a szellemi világokkal, a kapcsolatot a szellemi lények tevékenységéhez és ahhoz a bölcsességhez, ami Istennel való egyesüléshez elvezethet.

Ezt az érzékfeletti templomot, ami ott Jeruzsálemben, a romok mellett létrejött, úgy is el lehet elképzelni, mint egy épületet. Ebben az épületben maguk a lovagok voltak a tartóoszlopok, de ezek az „oszlopok” csak annyira voltak képesek szellemi feladatukat ellátni, amennyire a mindennapi életben is meg tudtak felelni a vállalt feladatoknak, azaz mint testvérek tudtak tevékenykedni, és Krisztus igaz szolgálóivá tudtak válni tetteikben.

Ha belegondolunk ebbe a kettősséget, a szellemi és a világi élet kettősségébe, és abba, hogy egy lovagnak mindkét területen egyidőben helyt kellett állni, akkor ebből el tudjuk képzelni, hogy milyen óriási feladatot vállaltak az alapítók. Talán jól érzékelhető az is, hogy

ez milyen hatalmas erőt és kitartást kíván egy embertől. Micsoda hatalmas tett az, amikor egy ember egy hatalmas szellemi erőfeszítést kíván tenni, és ezzel egyidőben Krisztus igazi szolgálója is akar lenni tetteivel a világban. Egy ilyen óriási feladatot csak a lélek mélyéből fakadó szellemi impulzus hatására vállal fel az ember! Egy ilyen feladatot nem lehet intellektuális okoskodás, vagy materialista gondolkodás útján sem kigondolni, sem felvállalni, ahogyan azt a hagyományos történetírás a Templomos Lovagrend esetében gondolja, és megpróbálja elhiteni velünk.

Tehát hatalmas feladat volt megfelelni ennek a szellemi vállalásnak, és közben a mindennapi életben tevékenykedve Krisztust szolgálni, de az impulzus olyan erősen élt a lovagokban, hogy az egyéni, személyes lelki életüket csak azért erősítették, hogy az teljes mértékben összekapcsolódhasson a folyamatosan áramló Krisztus impulzussal. A Templomos Lovagrend tagjai ezért a korban jellemző általános szerzetesi fogadalmak, vagyis:

- a feltétlen engedelmesség a szellemi vezető iránt,
- az önmegettartóztatás és
- a szegénység mellett

még kötelezettséget vállaltak arra is, hogy azokat a városokat és területeket, ahol a Golgotai Misztérium eseményei lejajlottak, minden erejükkel megvédelmézik, és – ami ma kevésbé, vagy egyáltalán nem ismert – ezeket a városokat Európához kötik.

Miközben a Templomos Lovagrend a külső szemlélő számára is jól megfigyelhető módon erőteljes növekedésnek indult és Jeruzsáleből kiindulva rendkívül gyorsan terjeszkedett Európában, a lovagokban komoly belső fejlődési folyamatok is zajlottak. A korábban már részletezett folyamatok eredményeként a Templomos Lovagrend minden tagjában fokozatosan egy erőteljes impulzus vált élővé és hatott nagy erővel, Ez az impulzus két irányba hatott, egyrészt, hogy az európai szellemi életet Krisztus erőivel átszellemiesítse, másrészt, hogy az akkori európai életet Krisztus erőivel áthassa. Rudolf Steiner szerint ez a kettő együtt volt bizonyos fokig a Templomos Lovagok vezérlő csillaga, és ennek a célnak a Lovagok minden gondolatukat, érzésüket és akarataikat alárendelték.

A Templomos Rend küldetésével kapcsolatban egyértelműen látnunk kell, hogy Rudolf Steiner szellemi kutatásai szerint a Rendnek sosem volt sem a célja, sem pedig a küldetése a zarándokok vagy a Jeruzsálemi Királyság megvédése. Ezt esetleg megtették, de a küldetésük egészen más volt. Mégpedig Rudolf Steiner elmondása szerint teljesen egyértelműen „a templomos rend küldetése az alapítás pillanatától kezdődően egész Európa keresztényivé tétele volt”!

Ennek a küldetésnek megfelelően a Templomos Lovagok mindvégig arra törekedtek, hogy elmélyítsék az európai emberek belső, lelki életét, és minden emberben tudatosuljon, hogy egy feladat végrehajtására született le a Földre. Ezért a Templomosok sohasem beszéltek eleve elrendeltségről, hanem küldetésről, ami soha sem homályosíthatja el az emberek szellemi törekvéseit.

Azt talán az eddig elmondottakból is jól látni, hogy a Lovagok által felvállalt feladat az emberi teljesítőképesség határait súrolta. Hiszen küldetésüknek megfelelően nemcsak belső, lelki életükkel foglalkoztak rendkívül intenzíven, hanem eközben hatalmas erőfeszítéseket tettek a célok külső világbeli megvalósítása érdekében is.

A mindennapi életben vállalt feladatok ráadásul nagyon összetettek voltak, és minden poszton teljes embert kívántak. Ahhoz, hogy egy képet tudjunk alkotni arról, hogy a lovagok a belső, lelki fejlődés mellett mit is tettek a külső világban, képzeljük el azt, hogy abban a korban

- ők építették az utakat,
 - amelyeket aztán ők is tartottak karban,
 - ők gondoskodtak az utazás rendjéről és biztonságáról,
 - ők szervezték a szállításokat ezeken az utakon,
 - ők voltak a bankárok, akik a gazdaság számára a pénzt kölcsönadták és kezelték,
 - ők voltak a brókerek, akik a pénzgazdálkodást menedzselték,
- és szinte a végtelenségig lehetne még sorolni, azokat a feladatokat, amelyeket felvállaltak és végeztek.

Az ember fejlődésének abban a korszakában ezeket a feladatokat más nem is tudta volna sem ellátni, sem elvégezni, ezért akár fogalmazhattuk volna úgy is, hogy ha a küldetésüket meg akarták valószínűsíteni, akkor ezeket mind fel kellett vállalniuk. A Rend tagjai tudatosságban és szellemi elhivatottságban olyan magasan álltak a kortársaik felett, hogy egyszerűen nem is találtak volna társakat a világban a feladatok elvégzésére.

Az, amit a Templomos Lovagok így a világban tettek, mindenkor teljes mértékben összhangban volt a Rend küldetésével és céljaival, és Rudolf Steiner a Templomos Rendről szólva minden alkalommal hangsúlyozta, hogy mindent, amit a világban tettek, egyetlen cél hatott át, amit nem lehet eléggé kiemelni: az európai keresztény kultúra megerősítésének szent célja.

Ezáltal és eközben a Templomos Lovagrend egyre nőtt, befolyása és hatalma fokozatosan kiterjedt a Francia Királyság mellett Angliára, Spanyolországra, majd az idők múlásával Olaszországra és Közép-Európa országaira is. Miközben a Rend hatalmában, befolyásában és vagyonában lassan Európa leghatalmasabb rendjévé nőtte ki magát, komoly belső változások is kialakultak a lovagokban. A Rend tagjaiban, minden egyes Templomos Lovagban, kifejlődött egy különleges minőség. Rudolf Steiner kutatásai szerint a lovagok lelkét teljes mértékben kitöltötte a Golgotai Misztérium tisztelete, és az az érzés, ami a Krisztus impulzusból származik; és a Templomos Lovagok lelkében a Krisztussal való ilyen összekapcsolódásból egy igen erős és intenzív erő keletkezett.

Ennek az erőnek és összekapcsolódásnak következtében egy valódi Templomos Lovag – bizonyos határok között – szinte semmit sem tudott önmagáról, hanem amikor valamit gondolt, Krisztust engedte gondolkodni magában; amikor valamit érzett, Krisztust engedte érezni magában; és amikor valamiért lelkesedett, akkor Krisztust engedte lelkesedni önmagában. Azt nem tudni, hogy a Rend tagjai közül, hányan éltek így, de Rudolf Steiner utalásai alapján, azt kell mondanunk, hogy a Rend teljes létszámához viszonyítva jelentős számú olyan lovag volt, akiben ez az ideál lelki életének teljes átváltozását és átalakulását okozta. Ennek következtében egy világtörténelmi jelentőségű eseményt látunk magunk előtt!

A lelki élet ilyen mértékű átalakulása következtében a Templomos Lovagok lelke igen gyakran, sőt mondhatjuk sűrűn, kilépett a fizikai testükből és a szellemi világokban élt. Rudolf Steiner leírása szerint az emberiség történetében ez volt az első eset, hogy egyszerű emberek közül ilyen sokan, mivel összekötötték magukat a Golgotai Misztériummal, krisztusi beavatást nyertek! A Templomos Lovagok jelentős része tehát krisztusi beavatott volt, ami azt jelenti, hogy ezek az emberek egy krisztusi beavatáson keresztül nyertek betekintést a szellemi világokba.

Az antropológiából tudjuk, hogy a szellemi világokban vannak olyan szférák, akik bár fel akarják venni a kapcsolatot az emberrel, de ezt csak a krisztusi beavatáson keresztül érkezőkkel tudják megtenni. Ezek a szellemi szférák a Templomos Rend életét és működését rendkívüli érdeklődéssel figyelték. Eközben a krisztusi beavatást nyert lovagoknak a lelki élet gyakorlatai során lehetőségük nyílt arra, hogy a szellemi világokban ezekkel a szférákkal kapcsolatba kerüljenek, és lássák a lelkesítő és szent dolgokat, ugyanakkor láthatták az ellenerőket is, és kapcsolatba kerültek a luciferi és ahrimáni erővel is.

Vagyis a lovagoknak lehetőségük volt látni azokat az erőket is, melyek a Krisztusi erővel szemben, mint ellenerők hatnak, és látták, hogy az ahrimáni erő miként húzza lefelé az embert az anyagba, és a luciferi erő miként próbálja elszakítani az embert a valóságtól. Egyébként ez a teljes kép jelenik meg mindazoknak, akik krisztusi beavatáson keresztül nyernek betekintést a szellemi világokba. Így a Templomos Lovagok a szent és felemelő dolgok mellett láthatták az összes szenvedést és kísértést, ami az emberre vár az ellenerők működése által, láthatták az összes támadást, amivel az ellenerők próbára teszik az embert.

Ezekkel a szellemi élményekkel kellett szembenéznük a beavatottnak, és Rudolf Steiner elbeszélése szerint, ilyenkor előállhatnak olyan pillanatok, amikor a beavatott szellemi látása elől eltűnnek a „jó szellemi világ” erői és csak a luciferi és ahrimáni erők maradnak. Ekkor a beavatott úgy érzi, mintha az ellenerők csapdájába került volna, mintha a luciferi és ahrimáni erők hatalmat szereztek volna felette, és ezzel elérték volna céljukat: az ember gondolkodásának,

érzéseinek és akaratának irányítását. Ezek azonban olyan lelki élmények, melyek azokat az embereket, akik ilyen módon járnak a szellemi világokban, mint ahogyan azt a Templomos Lovagok is tették, még jobban megerősítenek a szent célban és Krisztus szolgálatában.

Más lovagok a szellemi világokban az ellenerőkkel kapcsolatos élményeken túl mély ismereteket szereztek a Golgotai Misztérium jelentőségéről és eseményeiről is, mélyen belelátta a keresztény szimbólumok jelentésébe, ami az *utolsó vacsorában* csúcsosodik ki, és megértették ezek jelentését és jelentőségét. Megint más lovagok krisztusi beavatásuknak köszönhetően azt is láthatták, hogy az európai népek történetében a Krisztus-impulzus miként hat, milyen formákban jelenik meg, és ezen keresztül az ember és az emberiség fejlődésének összefüggéseibe is bepillantást nyerhettek.

Mіндеzen élmények során minden Templomos Lovag a saját lelkében élhette át azt, hogy mire lenne képes az emberi lélek, és ezzel egyidőben látta azt is, hogy ugyanakkor mit tesz az ember és mennyire nincs lehetőségeinek tudatában. Ezt valamennyi lovag erős fájdalomként élte meg.

Így tehát a Templomos Lovagok megismertek minden ördögi törekvést arra vonatkozóan, hogy az ellenerők miként akarják az emberi gondolkodást, érzést és akaratot elfoglalni és irányítani. Megismerték, hogy miként akarják ezek az erők a Golgotai Misztériumot lealacsonyítani, és láthatták a legszentebb szimbólumnak, a keresztnek az árnyoldalát. Amikor a keresztre feszítés szimbólumát látták, tulajdonképpen egy víziót láttak arról, hogy az emberi lélek mennyire lenne képes a keresztet és a feltámadást meggyalázni.

Ezek a képek és lelki élmények komolyan lesújtották, és erősen meg is rázták a lovagokat, mert egyszerre látták azokat az erőket és céljaikat, melyek az emberiséget újra a pogányságba akarják visszavetni. Látták azt is, hogy amennyiben ez sikerül, akkor az emberek nem tekintik többé fontosnak a kereszténység fejlődését, és az emberek inkább az anyagi javak örömét és birtoklását értékelik a szellemi élet helyett. Miután ez a tudás, ezek a képek a beavatottak tudatába kerülnek, azok a nappali tudatosság számára is fennmaradnak. Ezek az élmények aztán úgy hatottak Templomos Lovagokra, hogy az

eredeti belső impulzusnál is jóval nagyobb erőfeszítést, illetve energiabefektetést követelt tőlük.

Az emelkedett szellemi élet és az abból származó tudás következtében egyre több lett a feladat és a tennivaló. Ez pedig egyre inkább mint egy sürgető, kényszerítő erő jelent meg a Rend és a lovagok életében és munkájában. Minél inkább sikerült előre lépni az úton küldetésük megvalósításában, annál inkább úgy érezték, hogy nem tettek eleget. Végül ez volt az a pont, ez volt az a felület, ami az ellen-erők, elsősorban a luciferi erők támadásához a legjobb felületet, a legmegfelelőbb lehetőséget adta, és ezek az ellenerők ezen belső sürgetésen keresztül próbálták megkísérteni a Templomos Lovagokat.

Antropozófiai tanulmányainkból tudjuk, hogy a történelem során minden emelkedett kezdeményezés megjelenésekor azonnal ott vannak az ellenerők is, akik ezáltal végül is annak a feladatuknak tesznek eleget, hogy próbára tegyék az embereket. Lucifer és Ahrimán többnyire egymással összefogva támad, és most is kéz a kézben indult támadásra a Templomos Rend ellen. Egyik oldalon Lucifer kihasználta azt a lehetőséget, hogy a Lovagokban sürgető erőt jelenítsen meg a feladatok minél gyorsabb megvalósítása érdekében, míg a másik oldalon Ahrimán a francia uralkodó személyén keresztül indult támadásba a Rend ellen.

A XIII. század végén és a XIV. század elején a francia trónon egy igen érdekes személyiség ült. Egy olyan ember, akinek lelkében óriási erővel jelent meg az arany és az ezüst iránti lelkesedés, és ezen erők hatására a hatalom morális és immorális formáival szembeni lelkesedés. Ez az uralkodó egy olyan ember volt, aki az aranyban és ezüstben materializálódott bölcsességen keresztül inspirációkat tudott kapni. Szép Fülöp néven ismerjük őt, aki IV. Fülöp néven került a francia trónra. Egyébként Szép Fülöp francia király volt az az első uralkodó, akiben erős kép élt egy centralizált francia államról, és egész életében ennek a célnak a megvalósításán dolgozott.

Ezzel a feladatával kapcsolatban rendkívül találékony, bölcs és nagyvonalú embernek mutatkozott. Egyébként is hatalmas intelligenciával megáldott ember volt, akiben soha nem volt egy fikarcnyi lelkiismeret-furdalás sem, amikor a céljai elérése érdekében morális

vagy vallási kérdésekben döntenie kellett. Számára a centralizált hatalom mindenekelőtt volt.

Ezzel kapcsolatban érdekes megemlíteni azt a tényt, ami a francia udvarhoz delegált angol nagykövet visszaemlékezéseiben olvasható: „*Amikor Szép Fülöp meghalt és felboncolták, megdöbbenéssel tapasztalták, hogy olyan kicsi szíve volt, mint egy madárnak.*” Ez a kép teljes mértékben egyezik azzal, ahogyan élt: szívtelenül. Rudolf Steiner szerint viszont személyiségének mégsem ez volt a legfontosabb és legdöntőbb vonása, hanem az aranyhoz és ezüsthöz érzett szinte beteges vonzalma. Ez a vonzódás azonban nem annyira az arany értékéhez, hanem sokkal inkább a benne foglalt minőséghez, vagy bölcsességhez élt Fülöpben. Mit is jelent ez?

Antropozófiai tanulmányainkból tudjuk, hogy minden fém egy szellemi erővel van kapcsolatban, mely szellemi erő felelős a fém szerkezetének és formájának a kialakításáért. Az arany és az ezüst esetében különösen erős és magas szellemi erőről van szó, és ha az ember az arannyal, vagy az ezüstrrel ilyen szoros kapcsolatba kerül, mint ahogy az Szép Fülöp esetében is történt, akkor ezek az erők meghatározó módon tudják befolyásolni az ember gondolkodását.

Goethe, aki Rudolf Steiner szerint pontosan ismerte a Templomos Rend titkát, „*A Zöld kékgyó és a Szép Liliom*” című meséjében pontosan karakterizálta azt a bölcsességet, amelyet az ember elnyerhet ezen nemes fémek erői által, mégpedig az Aranykirály személyében. Ezért Szép Fülöpöt az Aranykirály korai megszemélyesítőjének is tekinthetjük. Szép Fülöp azon túl, hogy betegesen vonzódott az aranyban foglalt minőséghez és bölcsességhez, ezzel egy időben az ahrimáni szellemek szokatlanul erős csapdájába is esett. Ez az ahrimáni hatás azután felerősítette és rendkívül intenzívvé tette benne az aranyból és ezüsből keletkező erőket, sőt, abba az irányba befolyásolta ezeket az – aranyból származó – erőket, hogy azok az ahrimáni erőkkel egyesüljenek, és ettől kezdve már együttesen befolyásolták Szép Fülöpöt.

Hogy miként történt ez, azt is Rudolf Steinertől tudhatjuk. Steiner ezzel kapcsolatban elmondta, hogy minden fémet formáló erőben van egy jó erő és egy ellenerő. Szép Fülöp pedig teljes mértékben az ellenerők, az ahrimáni erők befolyása alá került. Ezekről az erőktől

kapta a hideg és számító gondolkodást, intelligenciáját, azt a képességet, hogy soha sem torpant meg morális akadályok miatt.

Így történt meg az is, hogy az általa kibocsátott arany és ezüst érmék nemesfém tartalmának manipulálása olyan mértéket öltött, hogy emiatt Franciaországban egy felkelés tört ki. A felkelők elől Szép Fülöpnek menekülnie kellett, és hova menekülhet abban az időben egy uralkodó? Természetesen a Templomos Lovagok egyik rendházába, vagy várába, és itt várta ki a felkelés végét. Ezzel egy tragikomikus helyzet jött létre: egy ahrimáni beavatott a krisztusi beavatottak között! Egy sorsdöntő találkozás, ami ettől fogva örökre meghatározza mindkét fél viszonyát.

Szép Fülöp lelkét óriási félelem és rettegés töltötte el, amikor látta, hogy a Templomos Lovagok milyen hatalmas morális erőt képviselnek, és azt is, hogy ezek az emberek micsoda belső erővel rendelkeznek. Megdöbbenéssel figyelte, hogy miként tudták megnyugtatni a népet, ahelyett, hogy leverték volna a felkelést. Ezzel egy időben átélte azt is, hogy az ő ereje mennyire más, és hogy a Templomosok morális hatalmával szemben ő semmit sem tud felmutatni. Emellett megtapasztalhatta még azt is, hogy vendéglátói mennyire másként viszonyulnak az aranyhoz és a kincsekhez, mint ő. Jól látta, hogy a Rend mennyire gazdag, és láthatta azt is, hogy a számára idegen és ismeretlen belső erő hatására képesek a Rend teljes vagyonát egy közös szellemi cél, egy vágyott szellemi hatás elérésének szolgálatába állítani.

Lelke mélyén Szép Fülöp azt is érezte, hogy a Templomosok beavatása egy másik szellemi szférából érkezett, és az az okkult tudás, aminek ezáltal a birtokában vannak, ellentétes az övével. Sőt, Steiner szerint megértette azt is, hogy ez az erő alkalmas lehet arra is, hogy az ő hatalmi ambícióit tönkretegy. Ebből már sejthetjük, hogy természetes módon a Templomosok lettek Szép Fülöp legnagyobb ellenségei. Ez a fejlemény számunkra most már egyértelmű, hiszen tudjuk, hogy amíg a Templomos Lovagok erői Krisztustól, addig Szép Fülöp erői Ahrimántól származtak, és ez egy kibékíthetetlen ellentét forrása volt. Így aztán az együttlétből fakadó élmények Szép Fülöp lelkében a félelem és a gyűlölet erőit ébresztették fel, miután látta, hogy milyen morális erőt képvisel a Templomos Rend, és mi-

csoda más jelentősége van az aranynak a lovagok kezében. Ettől kezdve gyűlölte őket, és egyetlen célja volt: ezeket az embereket megsemmisíteni.

Ez a gyűlölet aztán párosult azzal az erővel, ami Szép Fülöp esetében az arannyal szemben érzett szenvedély és mohóság által szabaddult fel a lelkében. Ezek az erők egyébként olyan különleges erők, amelyek például egyes emberek akarati kibontakozására és önállóságára is erős hatással tudnak lenni. Szép Fülöpnek – mint láttuk – a népre nem volt semmi hatása, de óriási hatást tudott kifejteni az egyes emberekre, különösen azokra, akik a környezetében éltek. Olyan mértékben tudott hatni az akaratukra, hogy Rudolf Steiner egyszerűen kreatúráknak, akarat nélküli báboknak nevezte ezeket az embereket, akikből egy egész hadsereg vette körül Szép Fülöpöt.

Ez azért lényeges, mert kreatúrái közé tartozott korának egyik pápája is, akit szintén teljes mértékben az ellenőrzése alatt tartott. Ez a pápa 1305-ben került a pápai trónra V. Kelemen néven, és Szép Fülöp erőszakos fellépése hatására gyakran került olyan helyzetbe, hogy saját akaratát egyszerűen elvesztette. Így ebben az időben az egyház egyszerűen asszisztált Szép Fülöp hatalmi törekvéseihez és teljesített mindent, amit csak Fülöp akart.

Szép Fülöp már korábban is próbálkozott, de akkor még hiába erőszakoskodott a pápákkal, nem sikerült célját elérni. Ránk maradtak azok a levelek és dokumentumok, melyek azt mutatják, hogy Szép Fülöp tíz éven át alkudozott és vitatkozott először VIII. Bonifác (1294–1303), majd pedig XI. Benedek (1303–1305) pápával, hogy a Templomos Rend megtámadásához és felszámolásához az engedélyt megszerezze. Akkor ez nem sikerülhetett, mert a pápák, akik a Templomos Rend, az akkori kor legjelentősebb és leghatalmasabb Rendjének a szellemi vezetői voltak, ellenálltak, és egyszerűen nem adták meg az engedélyt.

Végül az 1305-ös év hozta meg Szép Fülöp számára a várva várt lehetőséget. Ekkor lépett a pápai trónra V. Kelemen, és ő – mint Szép Fülöp egyik kreatúrája – már engedett a nyomásnak. A király szabad kezet kapott a Templomos Rend megtámadására. Azonnal hozzálátott a támadás részletes megtervezéséhez, és végül egy sötét őszi éjszakán 1307. október 13-án, pénteken éjjel a király fegyveresei

az egész országban és egy időben törtek rá az alvó Templomos Lovagokra. Ez volt a történelem első olyan összehangolt és titokban eltervezett akciója, amely egy embercsoport ellen irányult és koholt vádakon alapult.

Miután az akció keretében az összes fellelhető Templomos Lovagot elfogták, a Templomos Rend ingatlanait és vagyonát különleges gondossággal és gyorsasággal elkobozták, elkezdődött egy hét éven át tartó persorozat. A per természetesen Szép Fülöp irányítása és állandó ellenőrzése alatt, de az inkvizíció papjai által levezetve folyt. Az inkvizítorok feladata egyrészt az elvárt vallomások megszerzése volt, de volt ennek az egész pernek egy különös eleme is. Ugyanis Szép Fülöp parancsa értelmében az inkvizítoroknak, akik szabad kezet kaptak a vallomások kikényszerítéséhez alkalmazott kínzások tekintetében, feladatul adták a lehető legtöbb ember megkínzását is! Ez utóbbi feladatukat az inkvizítorok pedig szinte túl is teljesítették.

Mindenki tudja, hogy az inkvizíció általában milyen kegyetlen volt, és ehhez az akkori kor eléggé hozzá is volt szokva. De, hogy mi folyt a francia börtönökben, azt valószínűleg nem tudjuk elképzelni. A ránk maradt leírások és dokumentumok szerint ugyanis az a mód, ahogyan az elfogott Templomos Lovagokat megkínnozták, az még a kegyetlenségekhez hozzászokott korabeli embereknek is sok volt! Erre utal az, hogy számos világi méltóság és főpap is tiltakozott Szép Fülöpnél a bíróságok rendkívüli szigora és keménysége miatt. Sőt, még V. Kelemen pápa is felkelt saját ura ellen és túlzott keménység és kegyetlenség miatt leváltotta a főinkvizítort! Sajnos ez a „lázadás” csak rövid ideig tartott, és Szép Fülöp gyorsan elérte, hogy a pápa engedélyezze tovább a kihallgatások eredeti terv szerinti folytatását.

Ezzel megkezdődött a per második fordulója, és szabadon folytatódtak a perek és a kínvallatások Európa szerte. Végül érkezett 1310 májusa, a Templomos Rend megsemmisítésének egyik fontos állomása. Ekkor Párizsban ötvennégy Templomos Lovagot égetnek el máglyán, majd 1314. március 19-én a Rend utolsó Nagymesterét, *Jacques de Molay*-t is elégették a Szajna egyik szigetén. Hasonló szomorúan végezte életét minden elfogott Templomos Lovag Franciaországban, és 1308–1310 között Európa számos más országában.

Azt, hogy miért érzett Szép Fülöp ilyen rendkívül erős gyűlöletet a Templomos Lovagokkal szemben, azt már láttuk az előzőekben, de ez önmagában még nem ad magyarázatot arra, hogy miért kellett – még a korban is szokatlan – durvasággal, kegyetlenséggel megkínózni ezeket az embereket, ráadásul olyan koholt vádak alapján, amelyek jelentőségükben messze nem álltak arányban azzal, ami történt!

Először idézzük fel azt, hogy mi is okozta azt az engesztelhetetlen haragot Szép Fülöp lelkében, aminek a tanúi lehettünk! Ennek oka a Templomos Rend küldetésében, Európa keresztényivé tételében keresendő, ami a mindennapokban a következő módokon jelent meg. A Templomos Lovagok a hívő keresztényekben meg kívánták erősíteni, és el akarták mélyíteni a lelki életet, ezen keresztül tudatosítani akarták az embereket a krisztusi küldetés valódi lényegét, ezek által akarták segíteni a Krisztusi Lényt küldetésének megvalósításában. Amennyiben ez a folyamat Európában sikerrel jár, akkor ennek az lett volna az eredménye, hogy az európai ember számára tudatosává válik valódi szellemi ÉN-je, és kapcsolatba kerül a Kozmosz lényeivel. Ezt a célt, azonban azok az ahrimáni erők, akik Szép Fülöpöt uralták, és neki az inspirációkat adták, egyszerűen nem tudták elviselni, és megvalósulását minden módon igyekeztek megakadályozni. Ami nem is csoda, hiszen ha jól belegondolunk, akkor ebben a játszmában az emberiség fejlődése volt a tét!

Ezért az ahrimáni erők Szép Fülöp lelkébe a Templomos Renddel szemben nemcsak engesztelhetetlen haragot ültettek, hanem olyan inspirációkat is adtak neki, mely inspirációk által Szép Fülöp a mexikói misztériumokból származó tudás birtokába került. Rudolf Steiner kutatásai szerint ezek az inspirációk a királyhoz ugyan egy nem-tudatos állapotában érkeztek, de arra pont megfelelőek voltak, hogy Szép Fülöpben ismeretek jelenjenek meg arról, hogy a megkínzott emberek vére által az emberiség fejlődési áramába impulzusokat lehet bevinni. Mégpedig olyan impulzusokat, melyek az emberiség fejlődését negatív irányba befolyásolják, annak Krisztus ellenes tendenciát kölcsönöznek. Hogy ezt a célt az egész folyamattal az ahrimáni erők által inspirált Fülöpnek mennyire és miként sikerült elérnie, arra az előadás második részében fogok kitérni.

Szép Fülöp, ugyancsak az ahrimáni inspirációk hatására, tudta azt is, hogy mi történik akkor, amikor az emberi tudat a kínzások hatására elhomályosodik. Tudta, hogy a kínzóeszközök alatt szenvedő emberekben képek jönnek fel a megkísértésekből, azokból a szellemi élményekből, melyeket az elején már részletesen leírtam: amikor a beavatott úgy érzi, az ellenerők tényleg hatalmuk alá hajtották gondolatait, érzéseit és akaratát, és a jó erők elhagyták őt.

Ezt a tudását felhasználva, Szép Fülöp vezetésével már a per előkészítésének szakaszában egy olyan kérdéssort állítottak össze, mely kérdések szinte a kihallgatott szájába adják a kihallgatók által kívánt válaszokat. Ezek a válaszok természetesen a kínok által elhomályosított tudatból érkeztek, azaz nem voltak igazak, de ezt a kínvallatók jól tudták, és éppen ezt akarták kihasználni.

Amikor a per megindult, azoknak a Templomos Lovagoknak, akik addig rendkívül intenzív szellemi életet éltek, el kellett viselniük a kínzások szörnyűségeit. A kínok hatására ezek az emberek olyan állapotba kerültek, amikor szellemi lényekkel találkoztak, jókkal és rosszakkal, és a fájdalomtól és szenvedéstől megtört Lovagok nem tudtak többé különbséget tenni a jó és a rossz között, az igaz és a hamis között, a lehetséges és a lehetetlen között. A kínzásoktól elgyötört ember lelki erőinek nem lévén teljes birtokában, így a szuggesztív és manipulatív kérdésekre nem tudott tisztán válaszolni, és így, ebben az állapotában nem tudta azt sem eldönteni, hogy azok a szellemi inspirációk, melyeket a Rendben követett, nem a Sátántól származnak-e. A kérdések pedig pontosan ezt sugallták!

A megkínzott emberek abnormális körülmények között létrehozott, kikényszerített beavatás áldozatává váltak, egy olyan beavatásé, amikor az ember lelki erői és tiszta tudatossága hiányzik. Ennek következtében a lovagok vallomásaikban tulajdonképpen „hazugságokat” mondtak önmagukról, a Rendről, és ezzel az eljárás nem csak azt a célt érte el, hogy a Rendről hazug vallomások születtek, amit a jog felhasznált a Rend ellen, hanem egy rejtett célt is. A legsötétebb cél ugyanis az volt, hogy az ember fejlődésével ellentétes impulzusokat vigyen az emberi fejlődés menetébe. Ezt pedig a véres kínzások mellett még ilyen hazugságokon keresztül lehet megtenni. Ezáltal ez meg is történt.

Az ily módon kikényszerített vallomásokban természetesen szörnyű hazugságok állnak, olyanok például, hogy a Rend tagjai nem is Krisztust imádták, hanem a világító szemű emberfejű bálványt, vagy a Rendbe való felvételi eljárások során szörnyű fajtalankodásokat végeztek, és így tovább. Ezekkel a hamis vallomásokkal a kezében Szép Fülöp igen könnyen meg tudta győzni a pápát, hogy a Templomos Rend egy szégyenfolt az egyházon belül, egy eretnek gyülekezet, amit azonnal fel kell oszlatni és meg kell szüntetni. Ezek hatására V. Kelemen pápa 1312-ben szentesítette a Rend megszűnését, és ezzel nem pusztán a lovagrendek egyike, még hozzá az akkori kor egyik legbefolyásosabb és leghatalmasabb lovagrendje tűnt el a Föld színéről, hanem egy jelentős keresztény impulzus is.

A Templomos Lovagrend földi története ezzel befejeződött.

Jacobo de Molay

Jacques de Molay – a Templomos Lovagrend utolsó nagymestere

A TEMPLOMOS IMPULZUS TÖRTÉNETE

Az eddigiekből láthattuk, hogy az, amit a Templomos Lovagrend tagjai az életükkel – és különösen misztikus életükkel – tettek, már önmagában egyedülálló volt, és a Templomos Lovagrend megalakulása és működése által miként hatolt bele az európai fejlődésbe a Golgotai Misztérium és a Krisztus impulzus. Azt is láthattuk, hogy miként ütközött meg ez az impulzus a luciferi és ahrimáni erővel, és mi lett ennek a küzdelemnek a végeredménye.

Viszont hiába is volt ez a működés minden szempontból kiemelkedő és egyedülálló, Rudolf Steiner felhívja a figyelmünket arra, hogy az európai ember abban az időben még nem volt elég érett ahhoz, hogy azt a bölcsességet, szépséget és erőt, amit ez az impulzus képviselt, abban a formában, ahogyan azt a Templomos Lovagok tették, felvegye magába. Ha ugyanis ez megtörtént volna, akkor az európai ember a szellemi világot túl gyorsan és felkészületlenül érte volna el.

Egyébként pontosan ez volt Lucifer célja, ezért hajtotta, sürgette a templomosokat a végzetük felé. Ezért törvényszerű volt, hogy a Templomos Rendnek el kellett buknia. Ez a bukás ugyanakkor nem jelenti mindannak a teljes elpusztulását, ami a Templomos Lovagokban élt. A szellemit ugyanis nem lehet elpusztítani, az tovább él, és hat. Különösen akkor, amikor egy embercsoport, egy közösség olyan módon éli misztikus életét, ahogyan ezt a templomosok tették. Egy ilyen esetben mindaz, amit a közösség tagjai misztikusan átélnek, az kiáramlik a környező világba, mégpedig az emberek közvetlen érzékfeletti világának erői közé. Így ez a kiáramló misztikus élmény átalakul és objektívvá válik, mert többé már nem csak egy vagy néhány ember lelkében él, hanem az érzékfeletti világokban is, és a szellemi születés, alkotás és keletkezés területén ható objektív erővé válik.

Vagyis a Templomos Rend tagjainak misztikus élete által kétféle hatás következett be. Egyrészt az egyes emberek éltek át egy személyes élményt, másrészt, ennek hatására olyan új és objektív szellemi erők keletkeztek, melyek korábban nem voltak jelen! Ezeket az erőket az emberiség hordozza és tartja attól a pillanattól kezdődően, hogy megszülettek és az érzékfeletti világban jelen vannak. Tehát az-

zal a misztikus étellel, amelyet a Templomos Lovagok éltek, egy „új szellemi” lehetett a Föld szellemiségébe bevinni, és ezzel az emberiség saját fejlődési útján egy óriásit lépett előre.

A Templomosok esetében konkrétan az történt, hogy miután a Lovagok felemelkedtek a szellemi világokba, ott tovább hatottak az eredeti templomos impulzusok és célok érdekében. Azok az impulzusok, melyek végül ennek nyomán az éteri világokba kiáramlottak és ott éteri módon tovább éltek, azóta is folyamatosan hatnak azokra a lelkekre, akik az éteri szférákban tartózkodtak és készültek következő inkarnációjukra. Ezek a lelkek itt felveszik magukba a templomos inspirációkat és impulzusokat. Ezen túl a templomosok impulzusai hatnak azokra a lelkekre is, akik már lejöttek és egy újabb inkarnációjukban itt élnek a Földön.

Vagyis a templomos impulzus átalakult, egy földi impulzusból szellemivé vált, hiszen 1307-ig egy földi, fizikai világban ható impulzus volt, majd a Rend megszűnését követően szellemi impulzussá, egy szellemi hatássá alakult át. Egy olyan hatássá, mely azóta is minden európai emberben, minden pillanatban és láthatatlanul belülről hat, anélkül, hogy a fizikai világban ennek bármilyen látványos nyoma vagy megjelenési formája lenne. Tehát a Templomos Lovagok élete és sorsa nemcsak egy nagyon fontos impulzus volt az emberiség fejlődési áramában az 1300-as éveket megelőző időszakban, hanem azóta is folyamatosan hatással van a Rend megszűnését követő évszázadok fejlődésére is.

De ahogyan ez ismert, egy ilyen hatalmas szellemi harcnak, mint ami a Templomos Lovagrenddel kapcsolatban zajlott, nemcsak pozitív, hanem az emberiség fejlődésére negatív módon ható következményei is voltak, illetve vannak mind a mai napig is. A negatív oldalt vizsgálva azt már láthattuk, hogy Szép Fülöp ahrimáni inspirációk hatására miként igyekezett az emberiség fejlődési áramlatába Krisztus ellenes impulzusokat belevinni. Ezenkívül azt is meg kell értenünk, hogy a rendkívüli és véres kínzásoknak, és a Templomos Lovagok elhomályosult tudatosságát kihasználva kicsikart hazugságoknak máig ható következményeik vannak. Rudolf Steiner ezzel kapcsolatban azt mondja, hogy az, hogy a lovagok a kőpadon önmagukról és a Rendről hazugságok kimondására kényszerültek, ez lett az

egyik oka a modern kori materializmusnak. Ezt még azzal egészíti ki, hogy aki belülről akarja megérteni ennek a modern kori materializmusnak a szellemi hátterét, annak a Templomos Rend sorsát és végzetét kell előbb megértenie.

Folyamatosan ma is a tudatosságunkban kell tartani, hogy miközben a templomos impulzus hat a Földön, addig az ellenerők hatása is folyamatosan és állandóan jelen van, és a materializmuson keresztül próbálja gyengíteni ezt az impulzust, illetve ennek a hatását. Tudnunk kell, hogy ezen ellenerők célja az, hogy az egész Földet a materialista gondolkodás uralma alá hajtsák, és az embert a materialista gondolkodás hordozójává süllyesszék. Ennek tudatában és ismeretében most koncentráljunk arra a szellemi impulzusra, melyeket a Templomos Lovagok haláluk után kisugároztak! Hogyan jelenik meg ez ma a világban?

Szergej O. Prokofjev a „*Szembeállítás a Gonosszal és legyőzése a szellem-tudományban*” című tanulmányában azt írja, hogy a templomos impulzus ma a manicheista impulzussal, a Grál-impulzussal és a rózsakeresztes impulzussal együtt tovább él az új misztériumokban. De nem a régi formában, hanem egy megújult, korszerű, mégpedig a michaeli korszellemnek megfelelő formában jelenik meg. Tehát a templomosok impulzusa is beleáramlott az új misztériumokba, és a templomos impulzus legbelső lényegének újjáéledésével találkozunk az antropológiából kiinduló hármas tagozódású szociális organizmusban.

Ez a tudati lélek korának megfelelően egy olyan új szociális struktúra megteremtésére törekszik, amely megfelel a Krisztus impulzusnak. Ezek alapján az új misztériumok négy áramlata a következő:

- a modern keresztény beavatási út: a rózsakeresztes áramlat megújulása,
- Krisztus és a Golgotai Misztérium megismerése: a Grál-áramlat megújulása,
- a Gonosz megértése és legyőzése: a manicheus impulzus megújulása,
- és a szociális organizmus hármas tagozódása: a templomos impulzus megújulása.

Itt kell megemlítenem azt, hogy miért kötöttem össze a Templomos Rend történetét Goethe művével. Nemcsak azért, mert Rudolf Steiner szerint Goethe ismerte a Templomos Rend szellemi titkát, hanem azért is, mert Goethe a szociális organizmus hármas tagozódásának egyik korai ismerője volt, annak, ami ma a templomos impulzus révén minden emberre kisugárzik. Ezt Rudolf Steiner „*XX. század új szellemisége és Krisztus-élménye*” című Dornachban elhangzott előadásán fogalmazta meg és mondta el nekünk. Ezen az előadáson Goethéről a következőket mondja:

„Ma már rámutathat az ember arra, amit Goethe maga még nem tett meg, hogy az Aranykirály az tulajdonképpen annak a szociális szférának felel meg, melyet mi a szociális organizmus szellemi részének nevezünk, ahogyan az Ezüstkirály, a Látszatok Királya, a politikai államnak felel meg, miként a Vaskirály, az Erősök Királya, a szociális organizmus gazdasági szférájának felel meg, és végül a Keverék-király, aki csak úgy összeroskad, az annak az egységállamnak felel meg, melynek semmi állandósága nincsen. Mindez Goethe képszerű utalása egy olyan dologra, melynek egy későbbi időpontban kellett világra jönnie, mint a szociális organizmus hármas tagozódása.”

Hogyan hat akkor ma ez az impulzus? Miként érzékelhetjük a hatását a szociális organizmusban? Az elhangzottakból nyilvánvaló, hogy a templomos impulzus ma a legerősebben a szociális területen hat ránk. Ennek oka, hogy a Templomos Lovagok egy olyan hatalmas erővel kötötték össze magukat, mint a Golgotai Misztérium és a Krisztus impulzus. Így szellemi hatásuk is ezen irányba mutat, mert a Krisztus impulzus napjainkban, mint egy szociális impulzus hat és ebben a formában jelenik meg az emberiség fejlődésében. Mindenhol, ahol ma szellemi, szociális, gazdasági vagy pénzügyi reformokon emberek dolgoznak – ott jelen van ez az impulzus. Az emberek ezekben a csoportokban ennek az impulzusnak a hatása alatt állnak.

A Templomos impulzus ma azt akarja tudatosítani az emberben, hogy gondolkodjunk el arról, hogy mi is az a Krisztus impulzus, és foglalkozzunk azzal a kérdéssel, hogy milyen a viszonyuk Krisztus-hoz. Arra ösztönöz minket, hogy találjuk meg önmagukban azt a helyet vagy lelkünknek azt a szféráját, mellyel Krisztus összekötötte magát.

Rudolf Steinertől tudjuk, hogy Krisztus földi élete során az ember ritmikus rendszerével, az érzéseinek szférájával kötötte össze magát. Ez az a hely, ahol ma is mindenki megtalálhatja Őt, ha keresi és akarja a találkozást. Ráadásul nemcsak valami misztikus vagy szubjektív módon, hanem reálisan, teljesen objektív módon találkozhat össze ebben a szférájában Krisztussal. Ezért várja el tőlünk a templomos impulzus, hogy ebben a szférában tudatosak legyünk és találjuk meg ezt a helyet önmagunkban.

Ma egy olyan különlegesen fontos korban élünk, amikor az ember és az emberiség fejlődése a tét, hasonlóképpen, ahogyan az 1200-as években volt. Ma lelkünknek ebből a szférájából érkező impulzusoknak, hatásoknak óriási szerepük van az ember és a világ fejlődésében és ezért egyáltalán nem mindegy, hogy az ember ezekkel a belső szférákból érkező impulzusokkal együttműködve és harmóniában tesz, és ezekre hallgatva cselekszik a világban, vagy pedig elveti őket, és nem hallgat a belső hangra, és éppen az ellenkezőjét teszi.

Ma minden ember szabadon dönthet úgy, hogy tudatosítja magában Krisztus erőit és a Krisztus impulzust, és ezek után szabad akaratából összeköti magát a lélek belsejéből feltörő hatásokkal, és szabad akaratából ezen impulzusok irányítása alá helyezi önmagát. Óriási jelentősége van ennek a tettnek az emberi élet és fejlődés szempontjából, mert ezzel a lépéssel az ember mintegy felszólítja Krisztust és a szellemi világokat, hogy vele és általa hassanak itt a Földön. Amennyiben ez sikerül, akkor az, ami ez által történik és történni fog, az nagymértékben hasonlatos ahhoz, amit a Templomos Rend esetében az egyes lovagokkal kapcsolatban már megismertünk.

Mégis, ma azt látjuk magunk körül, hogy hiába beszélünk a Golgotai Misztériumról, vagy arról, hogy ez által a Krisztus impulzus belépett a Föld-fejlődésbe és összekötötte magát az ember fejlődésével, az ember hajlamos arra, hogy azt mondja: Nem látom, sehol sem látom, ez bizonyára csak egy mese. De nem is fogjuk látni soha, amíg el nem határozzuk magunkat. Ez az út ugyanis egy belső elhatározással kezdődik. Elhatározzuk, hogy elindulunk a Krisztus felé vezető úton.

Ráadásul egy kettős úton kell elindulnunk! Mert ránk is igaz az, amit a templomosok is jól tudtak, hogy szellemi feladatainkat csak olyan mértékben leszünk képesek ellátni, lelki fejlődésük csak abban az esetben lesz egészséges irányú, ha a mindennapi életben a szellemieknek megfelelően, vagyis mint testvérek tudunk tevékenykedni, és tetteinkben Krisztus igaz szolgálóivá tudunk válni. Pontosan ezért kell ma nekünk is ezen a két úton egyidőben és egyszerre járni. Ezt sugallja ma a templomos impulzus az embernek: induljanak el a Krisztus felé vezető úton, de soha ne feledjék, hogy ennek az útnak két oldala van, és mindkettőn haladnia kell! Az egyik út az érzékfeletti megismerés útja, melyen haladva az embernek meg kell szabadulnia a másik emberről alkotott előítéleteitől, és meg kell tanulnia embertársairól toleráns, előítéletektől mentes véleményt alkotni.

Az embernek ezzel egy időben az akarati úton is haladnia kell. Ki kell fejlesztenie magában azt a képességet, hogy valódi szociális lelkesedés lobogjon benne, valódi tűz égjen a lelkében, úgy, hogy ez át tudja hatni minden tettét. Amennyiben az ember képes ezen a két úton párhuzamosan haladni, akkor ennek egészen mély hatása lesz rá, úgy fogja érezni, mintha újjászületett volna, mert megtalál önmagában valamit, ami áthatja őt, és ez a Krisztus impulzus.

Egyébként ehhez a kétszeres célhoz akarja az antropozófia és különösen a Szabad Szellemtudományi Főiskola is a modern embert elvezetni, hiszen a Főiskola egész felépítésének és szervezeteinek célja, hogy a „Szellem meglátásához” és a „Szellemből fakadó élethez” elvezessék a hallgatókat. Ha az ember elhatározza magát és halad ezen a fejlődési úton, akkor egy, a szociális élet szempontjából alapvetően fontos, élményre tehet szert. Ugyanis szellemi fejlődése által az ember képessé válhat arra, hogy kilépjen abból a tévedésből, hogy embertársaira ránézve a másik embert azzal azonosítsa, amit lát, vagyis a fizikai testével. Ezen az úton képessé válhatunk arra, hogy a másik emberben most már egy érzékfeletti, egy szellemi lényt lássunk, és ha ez, mármint, hogy a másik ember az egy érzékfeletti lény, lelkünk belső, élő meggyőződésévé válik, akkor az úton járó ember számára elérkezett az a pillanat, hogy a Krisztus impulzussal kapcsolatos másik élmény is átélje.

Az az ember, aki képessé válik arra, hogy a másik emberben azt lássa, ami az ember valójában, vagyis a szellemi, akkor ez az ember maga körül, az őt körülvevő világban egyszerre és mindenhol a Krisztus impulzust látja majd, mindenhol annak a hatását tapasztalja majd meg. Ebben az állapotban az ember képessé válik arra, hogy lássa, hogy a szellemi világokból impulzusok áramlanak az emberek felé, és érzékelni tudja azt, is hogy a Krisztus impulzus és az azt szolgáló templomos impulzus miként áramlik az emberek felé. Aki ezt a belső élményt átéli, az megtalálja önmagában is a Krisztus impulzust és átéli az őt körülvevő világban azt is, hogy szellemi erők érkeznek felénk és hatnak állandóan az emberre. Ez az ember a Krisztusi impulzus hatása alá került. Ezzel kapcsolatban Rudolf Steiner egészen egyszerűen csak annyit jegyez meg, hogy mindannyiunknak törekednünk kell erre, mert a közeli jövőben az ember enélkül már nem lesz képes élni itt a Földön.

Milyen is az az ember, aki így újjászületett és ezzel az impulzussal él, aki „Krisztust hordozza önmagában”? Milyen az emberi lét jövőképe? Nos, ennek az embernek az egyik alapvető szociális képessége az, hogy minden külső kényszer nélkül, szabadon, csakis saját belső erői hatására képes kapcsolódni embertársaihoz, és harmóniában élni az emberek közösségében. Mert amióta a Golgotai Misztérium megtörtént, minden, ami az emberek együttélésével kapcsolatos, az a Krisztus impulzushoz kapcsolódik, és ennek hatása alatt áll. De ez még nem minden, mert akik a templomos impulzus hatására ezt az utat választják és Krisztussal és a szellemi világokkal együtt próbálnak hatni a Földön, azoknak egy dolgot még figyelembe kell venniük.

A Krisztus impulzushoz kapcsolódó ember lelkében fokozatosan kialakul a tudás minősége is. Annak a tudása jelenik meg ezekben az emberi lelkekben, hogy az ember nem saját kis önző céljai megvalósításáért született meg és él a Földön, hanem az emberi élet értelmét egy magasabb szellemi cél adja. Tudják azt is, hogy ma minden embernek minden gondolatát, érzését és akaratát alá kell rendelni ennek a célnak, és így, miként a templomosoknak, nekik is a küldetésünk lesz életük értelme és vezérlő csillaga. Ez pedig mint egy vonzerő hat a Krisztus impulzusra. Úgy írhatjuk le ezt a folyamatot, hogy az em-

ber saját belső lelki erőivel egyre közelebb vonzza magához a krisztusi szellemet, vagyis az emberi lélek egyre szorosabban köti össze magát a Krisztus impulzussal.

Ha jobban belemerülünk ebbe a kérdésbe, akkor azt is látjuk, hogy ennek az előbb leírt belső fejlődési útnak van még egy másik hatása is, ami már nem az emberben vagy a szociális térben játszódik le. Mondhatnánk úgy is, hogy egy önzetlen, szellemi hatása is van. Rudolf Steiner ugyanis elmondja, hogy Krisztus a Föld-fejlődés végéig az emberi lélekben ébredő erőkből építi fel asztrál- és étertestét. A krisztusi asztráltesttel kapcsolatban azt mondja, hogy ha a Krisztus felé vezető úton az emberi lélekben csodálat ébred és ez a minőség állandósul a lélekben, akkor és csak akkor tudja Krisztus az asztráltestét építeni, ami a Föld-fejlődés végéig alakul ki. Mert Krisztus asztráltestét ebből az ember által megélt minőségből tudja építeni.

Krisztus étertestével kapcsolatban pedig azt mondja Rudolf Steiner, hogy ha egy a Krisztus impulzushoz kapcsolódó emberi lélekben kifejlődik egy másik minőség is, mégpedig az együttérzés, az együttes öröm minősége, akkor ez egy további lehetőséget jelent Krisztus számára. Mert ebből az emberi minőségből származnak azok az erők, melyekkel Krisztus a Föld-fejlődés végéig kialakuló étertestét fel tudja építeni.

Mint látjuk, ma az emberi élet minden területét minden pillanatban áthatja a templomos impulzus, és az ember egy olyan szellemi atmoszférában él ma a Földön, amit átítat a Krisztus impulzus. Az, amit a Templomos Lovagok az 1200-as években tettek, az most ismét szükségessé vált itt a Földön, és ami akkor elbukott, annak, ha egy kicsit átalakult formában is, de most kell újra megjelennie és hatnia az ember fejlődése érdekében. A tét nagy, a kihívás óriási, de azokkal a segítő erőkkel, amelyek a Templomos Lovagok impulzusából és Krisztustól áramlanak felénk, nem lehet elbukni! Egy ilyen új közösség, amelyben a Krisztusi erők hatnak, át lesz itatva a szeretet erejével, és ezáltal megvalósul az, amit Goethe így fogalmazott meg: *„A szeretet nem uralkodik, hanem teremt.”*

Végül remélem, hogy most mindenki előtt teljes valójukban itt állnak azok az emberek, akik a lelkükben megjelenő erős szellemi impulzus hatására a világon először kötötték össze magukat olyan hatalmas erővel a Golgotai Misztériummal, hogy krisztusi beavatást nyertek. Ezután láthattuk, hogy ez a 900 évvel ezelőtti tett ma már mint szellemi impulzus szolgálja tovább az eredeti célt: a Krisztusi Lény küldetésének megvalósítását, és azt, hogy ez napjainkban, mint szociális impulzus hat.

Láthatjuk, hogy miként a Templomos Lovagok, születésünk előtt mi is egy hatalmas feladatot vállaltunk fel, mert egy hasonlóan hatalmas feladatot kell ma nekünk is elvégezni. A mai sikerhez példát vehetünk az ő akkori tetteikből, és erőt meríthetünk nemcsak a történetükből, hanem a mai napig erősen ható szellemi impulzusból is.

„*Eljött az idő!*” – kiáltotta hatalmas hangon az öreg Goethe meséjében. Ezek után be kell látnunk, hogy ez a kiáltás egy kicsit nekünk is szólt. Mert eljött az ideje annak, hogy felvállaljuk az érzékfeletti Michael iskolában tanultakból fakadó felelősségünket és annak az ígéretünknek teljesítését, amit a születésünk előtt Michaelnek tettünk. Ezért most gondoljunk tisztelettel és szeretettel ezekre a Lovagokra, akik példaként állnak előttünk, akik nem csak Krisztusért, hanem értünk is tették mindazt, amit ma megismerhettünk, és éljünk és cselekedjünk mi is Templomos Lovaghoz méltóan a világban.

FÜGGELÉK

A Templomos Rend Nagymesterei

1. Hugues de Payns (1118/1119–†1136)
2. Robert de Craon (1136/1137–†1149)
3. Everard de Barres (1149–†1152)
4. Bernard de Tremelay (1152–†1153)
5. André de Montbard (1153–†1156)
6. Bertrand de Blanquefort (1156–†1169)
7. Philippe de Milly/de Naplouse (1169–†1171)
8. Eudes de Saint-Amand (1171–†1179)
9. Arnaud de Toroga (1180–†1184)
10. Gérard de Ridefort (1185–†1189)
11. Robert de Sablé (1189–†1193)
12. Gilbert Erail (1194–†1200)
13. Philippe de Plessiez (1201–†1209)
14. Guillaume de Chartres (1210–†1219)
15. Pedro de Montaigne (1219–†1232)
16. Armand de Périgord (1232–†1244)
17. Richard de Bures (1244–†1247)
18. Guillaume de Sonnac (1247–†1250)
19. Renaud de Vichier (1250–†1256)
20. Thomas Bérard (1256–†1273)
21. Guillaume de Beaujeu (1273–†1291)
22. Thibaud Gaudin (1291–†1293)
23. Jacques de Molay (1293–1307, †1314. március 19., Párizs)

A Templomos Lovagrend himnusza

Non Nobis Domine

Non nobis Domine, Domine, non nobis Domine

Sed nomine, sed nomine tuo da gloriam.

Non nobis Domine, Domine, non nobis Domine,

Sed nomine, sed nomine tuo da gloriam.

Non nobis Domine, Domine, non nobis Domine

From Kenneth Branagh's film of *Henry V*
Original Soundtrack Recording available on EMI Compact Disc, Album and Cassette

NON NOBIS DOMINE

for SOLO TENOR and PIANO (or ORGAN)

Music by PATRICK DOYLE
Originally Orchestrated by LAWRENCE ASHMORE
Arranged for Solo Tenor and Piano by GRAHAM PRESKETT

SOLO TENOR

Andante

p [A]

Non_ no - bis do - mi - ne, do - mi - ne, non_ no - bis do - mi -

PIANO
or
ORGAN

mp

(Pedal)

ne, Sed_ no - mi - ne, sed no - mi - ne tu - o da glo - ri - am. Non_

mp

pp

[B]

no - bis do - mi - ne, do - mi - ne, non_ no - bis do - mi - ne, Sed_ no - mi - ne, sed

mf [C]

no - mi - ne tu - o da glo - ri - am. Non_ no - bis do - mi - ne, do - mi - ne, non_

mp

© 1989 AIR-EDEL ASSOCIATES LTD. in association with
JOSEF WEINBERGER LTD., 12-14 Mortimer Street, London W1N 7RD
PHOTOCOPYING THIS COPYRIGHT MATERIAL IS ILLEGAL.
Cover Poster Image Courtesy of Curzon Film Distributors

A Templomos Rend kronológiája és a korszak jelentősebb eseményei

A Templomos rend kronológiája	Jelentősebb események a korszakban
	1010 Dél-Franciaországban feltűntek az első katharok
	1099 Godefroy de Bouillon meghódítja Jeruzsálemet és egy önálló királyságot alakít
1118 Hugues de Payns és hét francia lovag megalapítja a Templomos Lovagrendet Jeruzsálemben.	
1120 A pápa engedélyezi a Johannita gyógyító rend megalakulását	1130– A Grál regények 1250 megszületése Franciaországban
	1135 Gottfried von Monmouth megírja az Artus legendákat
1147– Második keresztes 1149 hadjárat	1140 Chrétien de Troyes megszületik (†1190)
	1165– Chrétien de Troyes 1188 művei
1187 Szaladin szultán visszahódítja Jeruzsálemet	
1189– Harmadik keresztes 1192 hadjárat	1193 Albertus Magnus megszületik (†1280)
	1194– A chartresi katedrális 1220 építése

1202– 1204	Negyedik keresztes hadjárat	1200	Robert de Boron megírja Merlin regényét
		1208	Megindul a háború a katharok ellen
		1209– 1255	A katharok üldöztetése, háború a katharok ellen
		1210	Roger Bacon megszületése
		1211– 1280	A reimsi katedrális építése
1212	A Templomos Rend hivatalos székhelye Párizs lesz		
		1218– 1268	Az amiensi katedrális építése
		1220	Wolfram von Eschenbach megszületik
		1225	Aquinoi Szent Tamás megszületik (†1274)
1228– 1229	Ötödik keresztes hadjárat	1244	Montségur várának eleste
1248– 1254	Hatodik keresztes hadjárat		
1270	Hetedik keresztes hadjárat	1255	Elesett Quéribus, az utolsó kathar vár
		1285	Szép Fülöp lesz Franciaország királya
1291	Akkon eleste, a Templomos és a Johannita Lovagok Ciprusra költöznek		
1293	Jacques de Molay lesz a rend nagymestere		

1300	A Templomos Lovagok együtt a Johannita Lovagokkal, Jacques de Molay vezetésével visszafoglalják Jeruzsálemet		
1307. október 13.	A francia Templomos Lovagokat Szép Fülöp parancsára elfogják	1305	V. Kelemen pápává választják
1307–1308	A Templomos Rend tagjainak felkutatása, kihallgatása és kínzása		
1308–10	Perek a Templomos Lovagrend ellen szerte Európában	1309	V. Kelemen Avignonba költözik
1310. május	Ötvennégy Templomos Lovagot égetnek el Párizsban		
1311	Szép Fülöp átadja a pápának a kihallgatási jegyzőkönyveket	1311	A Vienne-i zsinat kezdete
1312	A pápa megszünteti a Templomos Lovagrendet		
1314. március 18.	Jacques de Molay-t Párizsban a Szajna egyik szigetén elégetik	1314	V. Kelemen pápa április 4-én, majd Szép Fülöp november 11-én meghal
		1318	Portugáliában megalakul a „Krisztus Lovagrendje” – a Templomos Lovagrend „jogutódja”

Irodalomjegyzék

- Rudolf Steiner: Kosmische und Menschliche Geschichte, GA74/S. 178 und folgende
- Rudolf Steiner: Innere Entwicklungsimpulse der Menschheit, Goethe und die Krisis des neunzehnten Jahrhunderts, GA171/Seite 118 und folgende
- GA 171/S. 120 und folgende
- GA 171/S. 123 und folgende
- GA 171/S. 126 folgende
- GA 171/S. 128 und folgende
- GA 171/S. 131
- GA 171/S. 197
- GA 171/S. 202 und folgende
- Rudolf Steiner: Geschichtliche Symptomatologie, GA 185/S. 43 und folgende
- Rudolf Steiner: „A XX. század új szellemisége és Krisztus-élménye” (GA 200/68. old.)
- Rudolf Steiner: Konferenzen mit den Lehrern der Freien Waldorfschule 1919 bis 1924, GA 300a/S. 130
- Szergej Olegovics Prokofjev: Die Begegnung mit dem Bösen und seine Überwindung in der Geisteswissenschaft – Der Grundstein des Guten (1999)
- Judith von Halle: Die Templer. (Verlag für Anthroposophie, 2012, 200 S.)
- Maria J Krück von Poturzyn: Der Prozess gegen die Templer (Verlag am Goetheanum; Auflage: 3. A. (30. April 2003)

Nyomdai kivitelezés: Progresso Nyomda, Budapest
Felelős vezető: Daróci Lajos